

Kasper är en japansk spets.
Han har haft en egen hemsida.

Det viktigaste på sidan var den
blogg (med många bilder) som
han startade våren 2008.

Bloggtexterna följer självfallet
med till nya sidan, om än i
annat format än det ursprung-
liga. Du hittar dem där.

Kasper fortsätter att finnas på
nätet - han har ju hittat så
många kompisar där. :)

Introduktionen från Kaspers gamla hemsida

sparad mest av nostalgiska skäl.

Och för valpbilderna!

För aktuella texter, se www.berlof.se

maj 2011

Här hämtar jag hem Kasper.
Lycka!
Uppfödare Inger tog bilden.

Inger skickade kontinuerligt bilder på Kasper. De var underbara att få. Jag fick till och med en bild då han var alldeles, alldeles nyfödd. Här finns han, hos mamma Amina.

Kasper 4 veckor.
"Hörrudu haren..."

Kasper fyller fem veckor. Jag är säker på att han finns i mitten, flankerad av syrorna!

Fem veckor - helt underbar! Som jag längtade att få hämta hem honom!

Kasper 7 veckor.
Kolla ögonen på det undre fotot! Mer talande än tusen ord!
Jag älskar den här bilden. Den också...

8 veckor - dags att flytta till sitt nya hem. Men först ett besök hos veterinären. Hon tycktes väldigt nöjd med vad hon sett. Men fattas bara annat!!!

Den här bilden är den sista från avsnittet "I väntans tid", från förra hemsidan.

Sista dagen med gänget... Kasper har sedan dess inte återsett sina syskon, men mamma Amina har han träffat

Tack Inger för alla bilder jag fick!
Inger driver Wisex's kennel.
<http://www.wisexs.se/>

Nu börjar något nytt i Kaspers liv. Ny matte, och så något han aldrig tidigare mött - katter! Tre stycken, till och med! Tufft för en liten vit "nallebjörn".

De följande bilderna är tagna av mej, dvs Kaspers matte.

Här ett par bilder från en av de första dagarna - i dörröppningen, tryggt vid nya mattes gamla skor...

Utanför dörren finns Kaspers egen inhägnad - och utanför den Petrus, som konfunderad tittar på nykomlingen. Är *det där* verkligen en hund???

Från hemsidan:

”Matte berättade, från valp till unghund”

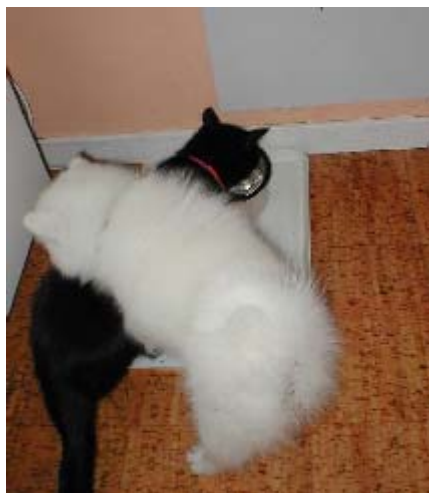
Kasper är en japansk spets, född den 27 maj 2005 i Wisexs kennel. I sitt nya hem mötte han två veckor senare en okänd miljö, en ny matte och något han aldrig tidigare sett – katter! Bakom sig lämnade han sin mamma, sina syskon, kennelvänner, sitt invanda hem och sin första matte. Tufft! Hur det gick – den som läser får se...

Hemma!

Så har Kasper då äntligen kommit till sitt nya hem. Efterlängtat! Ett vitt yrväder som turligt nog tar sig en liten tupplur då och då.

Han är ett aktivt charmtroll som förväntar sig sällskap men trots det godtar stunder av relativ ensamhet åtminstone så länge han vet att matte finns i rummet intill, om än bakom en eller annan gallergrind.

Inte ens katterna förmår morra eller fräsa åt honom! Mest närgången är Kasper mot Filip, den mest toleranta av katterna. Men när Filip blir biten i svansen, då säger han trots allt ifrån genom en

smäll med tassens. Kasper drar sig tillbaka, tillfälligt. Filip sätter sig i säkerhet i en stol. Däremot godtar han att Kasper slickar honom på pälsen. Härligt är det att se. De delar även vattensålen broderligt och samtidigt. Det tog tre dagar för dem att komma så långt.

Mest fjär är naturligtvis Petrus, men umgänget mellan honom och Kasper förlöper ändå mycket, mycket bättre än jag vågade hoppas. Dom till och med pussas ibland. Faktum är att Petrus redan gillar Kasper bättre än både Filip och Maxi (som han ju fortfarande i grunden inte gillar alls men ändå under protest tvingats acceptera).

26 juli -05

Efter regnet

Kaspers inhägnad ligger i anslutning till entrén, och syns därmed från vägen. Knappast någon lyckas gå förbi utan att stanna upp och titta på det lilla vita knytet, och nästan alla kommer fram och hälsar. En och annan återkommer dagligen. Åtskilliga bilder har tagits av den lille charmören.

En dag formligen öppnade sig himlen och regnet bara störföll. Resultatet blev en 12-15 cm djup pöl (ren) i en del av inhägnaden.

Kasper provade sig fram, plaskade med först ena tassens, sedan med båda på en gång... Tog några trevande steg utmed kanten och kastade sig efter en liten stund med dödsförakt rakt ut i det våta.

Oj, så kul han hade! Fram och tillbaks traskade han, hoppandes och plaskandes. Lämnade pölen för en stund och så plums ner igen.

Efter ett par timmar hade vattnet sjunkit undan, Kasper torkats och en liten förskjutning av inhägnaden påbörjats. Tilläggas kan att en av grannarna på kvällen ringde och kollade att jag hade torkat honom ordentligt och sett till att han inte blivit kall. – Jovisst, han HAR charmat de flesta! Inklusive sin matte.

29 juli -05

Efter två veckor

Vad säga kort om de två veckor som Kasper nu tillbringat här, i sitt nya hem... Det har hänt så mycket.

Han har helt klart funnit sig tillrätta och inser att det är "hem" han kommit.
Han godtar att ta små promenader med det där konstiga runt halsen, blir till och med glad när han ser att jag tar fram kopplet.

Så länge han vistas där ingen matta finns kissar han i första hand ute, i andra hand på tidningar inne. Så kommer vi att ha det ytterligare en eller två veckor. Sedan åker tidningarna bort! Men än behövs de – när himlen är vidöppen vill varken hund, katter eller matte gå utanför dörren! Jisses, vad det regnar!!

Han lystrar till sitt namn, och han låter sig lockas till att komma när man kallar på honom.
Torkade små tärningar av blodpudding fungerar utmärkt som godis – hoppas de håller sig utan att mögla! Undrar om det går att frysa in blodpudding, så att allt inte behöver torkas på en gång. Synd att den inte finns att köpa i lösvikt. Att själv äta blodpudding kan jag inte tänka mig. Men jag minns att jag som barn tyckte det var jättegott, med lingonsylt!

Kasper tar glatt emot förbipasserandes uppvaktning. Visar sig från sin allra charmigaste sida. För närvarande är han uppenbarligen området's största attraktion! Här tas bilder, och det finns dom som hälsar på var och varannan dag. Både barn och vuxna. :)

Han gillar inte att åka bil, protesterar först någon minut men somnar sedan. Än så länge har vi bara åkt korta sträckor, jag tror han vänjer sig.

När han är tillräckligt trött tillåter han mig att klippa klorna! Fantastiskt – kanske jag slipper att fara iväg med honom till Animalen, som jag gjorde med Klara! En ny klotång modell "allra minst" gör proceduren ganska lätt. Och klorna är åtminstone än så länge ljusa. Men de kan mörkna (vilket enligt rasstandarden är önskvärt, men jag hoppas helt orenlärigt att de förblir ljusa för då kommer jag att kunna klippa även i fortsättningen utan att det sker någon olycka.

Mest intressant är ändå att studera hans samvaro med husets katter! Mer om det en annan dag.

6 augusti 2005

Om vatten

Kasper har ett ganska komplicerat förhållande till vatten – undrar om han "smittats" av Filip... Nej, så är det förstås inte. Men en sak har de gemensam. De kräver särbehandling av matte! Att Filip alltid kräver att under överinseende få vattenskålen nypåfylld har jag beskrivit i Katthörnan, så det lämnar jag därhän här.

Kasper älskar vatten. I sjön, i baljan – och i vattenskålen! Även i diken och vattenpusslar.
Problemet är väl mest att han inte inser skillnaden. Allt vatten är intressant, allt går att dricka och allt är dessutom till för att plaska i. Det blir lite komplicerat, i synnerhet när det gäller vattenskålen.

Inte bara brickan under skålen utan dessutom en god del av köksgolvet blir blött när han gladeligen plaskar ner med först den ena och sedan den andra tasserna i skålen och med förtjusning ser vattnet stänka omkring. Katterna skakar irriterat på tassarna när de måste kliva i blötan för att släcka sin törst, och mattes bara fötter får en obehaglig känsla av att det kanske inte bara är vatten hon kliver i. KAN det också ha skett en liten Kasper-olycka på köksgolvet? Det HAR hänt det också, nämligen.

Den speciellt inköpta keramikskålen med blått ben i botten har jag gett upp för länge sedan. Den är alldeles för stor och inbjudande. Jag har gjort skålarna mindre och mindre, men en så liten skål

att inte en tass får rum, det finns bara inte!! Så nu har vattenskålen för katterna placerats i bokhyllan (vilket resulterar i en högljutt protesterande Filip) och ett frekvent vattenbjudande till Kasper, som bara får dricka under mattes överinseende.
Men vem har sagt att livet ska vara lätt? :-)

30 augusti 2005

Fyra och en halv månad – lägesrapport

Sommar och en valp i huset gör att tiden för skrivelser märkbart krymper! Men nu är det äntligen dags för en lägesrapport.

Kasper är fyra och en halv månad gammal nu. Han håller på att få nya tänder. För ett par dagar sedan tappade han sina två vassa hörntänder i underkäken. Riktigt skönt, tycker jag! Han tuggar gärna och mycket, dessvärre ibland även på sådant som är förbjudet. Dock inte lika ofta numera.

Gallergrindarna inomhus kommer alltmer sällan till användning. Möjligen kan jag stänga av vardagsrummet, för där finns en speciellt tilltalande matta som inte far väl av valptuggning. Å andra sidan är den ändå snart mogen att bytas ut... Och vem vet – till våren kanske jag kan ta in sköna stolen igen till "grönskande glasrummet". Men det går rätt bra nu också, med tre mer vanliga korgstolar blir det mindre trångt. Dvs jag får rum med ytterligare växter.

Sedan en månad är Kasper rumsren. Härligt! Han är väldigt duktig med att säga till när det är dags. Ibland även när det inte är dags förstås, bara för att han vill komma ut. Men det gör mindre, än så länge har han sin stora "hage" av kompostgaller i anslutning till entrén. Så det är ingen idé att försöka "skälla sig till en promenad". Bäst beskriver han nog själv utvecklingen mot rumsrenhet, kika under "Kasper har ordet".

"Hagen" är dock lite mindre nu, eftersom plats behövde göras för ett par vedlass. Inte alls populärt var det när jag körde in och travade veden i vedboden. Ganska mycket gnäll där i hagen, om sanningen ska fram. Men förbipasserande på vägen tröstade så gärna :-). Han blev mycket omklappad.

Kasper vet mycket väl vad "BRAAAA" betyder (nämligen en godisbit). Numera betyder det lika ofta "bara" någon minuts lek och kel. Uppskattat även det.

Han vet också vad ett ganska kraftfullt "NEEJJ" betyder. Ofta fungerar det fint. Dock sätter det inte stopp för "onödigt" skällande. Inte heller hindrar det honom från att inte hoppa upp på folk. Här behövs konsekvent träning, men han är fortfarande bara en ganska liten valp. Vi har gott om tid och det känns inte angeläget att forcera. Fortfarande undviker han att vingla på ett bakben när han kissar. Däremot lyfter han gärna på ena frambenet :-).
Ser skojigt ut.

Att ha honom lös på promenad i skogen fungerar utmärkt, han håller noga koll. Där lystrar han också på "KOOMM" – ofta betyder det förutom en omklappning även en godisbit. Även på tomtens sydsida där han inte kan se vägen går det utmärkt att ha honom lös. Råkar han däremot vara lös på framsidan med vägen inom synhåll hjälper inga rop i världen – än så länge. Enda möjligheten är att själv springa åt andra hållet, dvs ner bakom huset mot sydsidan! Då kommer han efter som ett skott. Om det skulle fungera även om det kom folk på vägen vet jag ännu inte. Tänker inte heller försöka ta reda på det. Inte än.

Kasper är en underbart livlig och glad hund. Han känns helt rätt här i huset både för mig och bästa kompisarna Filip och Maxi. Tur att det lilla energiknippet har dem att leka med! Fortfarande känns det lika fantastiskt att se katterna och Kasper tumla runt på golvet. Med varandra leker katterna

aldrig, det slutade de med för länge sedan! Tilläggas ska att leken nästan lika ofta startar på katternas initiativ som på Kaspers. Många gånger har jag varit orolig för att de med sina vassa klor ska göra honom illa när han blir alltför våldsam, men jag har kommit att inse att det kommer de inte att göra. Klorna är alltid indragna, även när Kasper biter dem i tassarna. Och jag förstår nu också att han inte biter särskilt hårt. Den där bithämningensinstinkten som hundar har fungerar även hos min lilla valp.

Kort sagt – allt är så bra man bara kan önska! Och nu ska vi ut och busa lite!

Charmören

Har man en hjärteknipare, så har man! Kasper inbjuder till gos och kel både genom sin mjuka och goa päls och genom sin kärvännliga natur!

Han försöker vara vakthund också, men är genomskådad. Alla andra må säga att han varnar mig för konstiga ljud, men jag fattar allt att han i själva verket bara är nyfiken och väntar sig något nytt nöje där ljuden uppkommer. Att han uppmanar mig att hjälpa honom att komma dit!

Hans mest framträdande drag är att charma! Inte många ignorerar honom. Häromdagen var bland annat tre tio-elvaåriga killar på besök några timmar. Av eventuell tuffhet syntes inte ett spår. De satt – och kröp – omkring på golvet, med Kasper som självklar medelpunkt. Kramade, smekte, lekte och buffade med huvudena. Kasper njöt!

En perfekt dag! Först en långpromenad runt sjön med dvärgschnauzervalpen Nikita, sedan härlig lek med tre bortkollrade grabbar hemma på golvet framför kaminen. (Nikita var mindre road, sökte i stället skydd i sin mattes knä.)

6 nov 2005

Vägen till Klockrike och lite annat bus

Jag har känt mig nöjd några månader. Inget mera gnag. De egna prylarna plus lite bus med katter och då och då med matte har varit spännande nog. Inomhus, vill säga.

Men - häromdagen gick Kasper lös på "Vägen till Klockrike". En häftad upplaga som stod längst ner i en bokhylla. När jag upptäckte förödelserna var ryggen uppäten och bladen spridda över golvet.

Skam till sägandes har jag aldrig lyckats komma igenom hela boken. Vet inte ens hur den hamnat här hos mig.

Så rent praktiskt var ingen stor skada skedd. Förövaren såg väldigt glad och nöjd ut, tydligen smakade rygglimmet gott, men jag tror ändå jag lyckades få honom att fatta att "så här gör man bara inte!!!" Jag konfronterade honom med min allra bistraste min.

Lite värre var det när han i går fick tag i bästa kopplet, ett ärvt läderkoppel. "Handtaget", dvs öglan som jag skulle hålla i, är inte någon ögla mer.

Nåja, det finns gott om koppel här i världen, och ett par-tre av dem hemma hos mig. Den här gången var det i alla fall liite lättare att anlägga min bistraste min! Jag gillade det där kopplet!

I kväll infann sig bistraste minen utan minsta ansträngning, helt av sig själv!

Efter att i många månader ha lämnat mattorna i fred har Kasper-pojken i kväll bitit sönder ett rejält stort hörn på en av vardagsrummets mattor! Jag trodde att han som vanligt låg och roade sig med att bita och slita i någon av sina egna saker. Tex den där sockan som han så ofta brukar komma stickande med som inbjudan till lite dragkamp. En säkerhetskoll avslöjade dock hans verkliga sysselsättning.

Han fick en rejäl verbal bassning! Att ersätta en matta kräver större insats än att ersätta ett koppel.

Efter tio sekunder kom den där lilla vita varelsen med sin allra oskyldigaste min – och det vill inte säga lite – och undrade om det inte var dags för en liten gosetund.

Och det var det ju....

Han hade glömt mattan, och jag hade hunnit vänja mig vid det sönderbitna hörnet.

Om jag lägger mattan på en annan ledd och en liten bit in under soffan, så syns nog inte vandaliseringen... Ättiksprit och peppar på de sorgliga resterna stoppar förhoppningsvis ett återfall.

Nio månader är Kasper. Det tycks mig överhuvudtaget som om en förhållande vis lugn utvecklingsfas är slut och en ny börjar. Han är vorden "tonåring"!

Just nu sover han den rättfärdiges sömn vid mina fötter under skrivbordet. Dags även för mig att krypa till kojs – en datumgräns har just passerats!

5 mars 2006

Kasper har träffat mamma Amina!

Häromdagen träffade Kasper och jag Kaspers mamma Amina! Förutom Amina bor där en äldre jappe-herre. Men allra bäst gillade Kasper jämgamla "daghunden" Embla, en tollare (Nova Scotia duck tolling retriever). Oj, så kul dom hade! Lekte och rusade runt och busade oavbrutet i timmar...

Som vanligt går Kasper förfärligt upp i varv i främmande miljöer. Dessutom skämde han ut sig genom att "markera revir" eller vad man nu ska kalla det, på en blomkruka. Han försökte fler gånger. Men denna hundvänliga familj tyckte ändå att han var jättefin! Och det ÄR han ju!

Det var väldigt roligt att träffa Amina igen, sist jag såg henne var ju hos hennes uppfödare och som nybliven mor. En väldigt söt och tillgiven och LUGN hund! Bra att veta att mitt älskvärda yrväder har henne att brås på!

Här försöker Aminas matte Elsie hålla Kasper still åtminstone två sekunder. I bakgrunden Amina.

I längden blev Kasper lite för mycket för sin mamma, hon sade faktiskt ifrån! "Sur mamma du har", sa Aminas husse till Kasper... Men jag tyckte nog hon var väldigt tålig! Kasper är ju van att kunna härja ganska fritt med både hund- och kattkompisar. Så varför intemed sin mamma?

En riktigt fin eftermiddag på alla sätt. Jättetrevliga både människor och hundar :-). Och Kasper, han var så trött att han till och med LÅG i sin hundbur under färden hem. Den blev för övrigt lång, för som vanligt virrade hans matte bort sig ordentligt i Stockholms förorter... VARFÖR ser inte vägarna ut som de gjorde för 30 år sedan!?!? För DÅ hittade jag!

19 mars 2006

För att följa hemsidans upplägg - Kasper har ordet:

Så här tycker jag...

(fast matte måste tolka — hon gör säkert så gott hon kan...)

Fredag 12 augusti 2005

Livet är skojigt! Matte är ganska rolig hon också och hon tycker att jag är världens duktigaste valp. Säger hon i alla fall.

I dag har nog varit den roligaste dagen i mitt liv. Jag gillar inte att åka bil och blev inte alls glad när matte placerade mig i buren där i bilen, men nu har jag förlåtit henne.

Vi åkte till en sjö som är jättelånggrund med sandstrand, och där fick hundar vara lösa. Jag har aldrig sett så mycket vatten förr. Jag är ju så väldans söt säger alla, så jag hade fullt sjå att springa i vattnet, upp i sanden, hoppa upp på alla som lockade på mig, bita i deras händer och tår och näsor, springa i vattnet en stund igen och sedan bara tokrusa runt i sanden. Bet till lite här och där igen – fast jag glömde inte att kolla att matte hela tiden fanns där i närheten.

Här ser du mig i full karriär!

Men en sak fattar jag inte – vad ska egentligen bilresan vara bra för, innan det roliga? Varför ska hon krångla till det så, den här matten???

Söndag 14 augusti

Jag har fått äta tre blåbär. Det var gott!

Men matte, hon är lite konstig. Min bästa stol har hon tagit bort. Den med dynan som var så jättegod att gnaga på, i det där rummet som jag inte riktigt vet om det är ute eller inne. Ibland kommer jag ut genom väggen, och ibland inte.

Men dynan alltså. Ibland smakade den väldigt illa (matte mumlar något om ättika och peppar) men jag gnagde i alla fall. Varför missunnar hon mig det där roliga. Den korgstol som står där nu är inte alls lika mysig. Den dynan når jag inte upp till!!!! Buu, matte!!! Men jag vet nåt annat som jag når - hon ska allt få se! Jag är påhittigare än hon tror... :-)

Fredag 26 augusti

Livet är bra skojigt – häromdagen hade jag besök av en tjejkompis! Hon heter Nikita och är en hel vecka äldre än jag, fast jag är lite större till växten. En tuff tjej! Dvärgschnauzer. Hon kunde minsann säga ifrån, hon! Vi testade och testade, och kom fram till att vi var ganska så jämspelta. Jag har hälsat på hemma hos henne tidigare, och jag är säker på att vi alltid kommer att vara kompisar.

Här har vi dragkamp om min "tidningssocka". Nikita har lite sämre tag än jag, hon har bara lyckats få tag på en tunn tråd, så tunn att den knappt ens syns på bild! Så jag vann. Men det förstås, hon vann också ibland... Hoppas hon snart kommer hit igen! Annars tänker jag be matte att vi far iväg till henne. Hon är jättesöt!!!

I förrgår fick jag åtta blåbär. Men jag ville bara ha fem. Dom växte på vägen till sjön. Den där sjön som man kan promenera till. Jag jagade vågor och allt möjligt annat också i vattnet, och jag blötte ner nästan hela mej. Matte höll på att aldrig få mig därifrån. Sen sprang jag i sand och lera och mossa och barr och hoppade och ramlade och nog syntes det på mig att jag haft väldans kul. Jag fick inte ens komma in – måste torka lite ute i solen först. Matte undrade vart hennes vita hund hade tagit vägen. Det vita hade jag allt lyckats gömma riktigt ordentligt. Jättekul!!!

I går natt vaktade jag huset. Jag var ute för en sista kiss, och några kom och gick uppe på vägen i mörkret. Oj vad jag skällde. Trodde dom skulle bli rädda, men i stället kom dom in på tomten och hälsade på mig och matte, för dom var gamla bekanta. Och så stod vi där och pratade. Jag gillar verkligen att prata med folk – för det mesta får jag bita dom lite också. Dom är liksom inte lika petnoga som matte.

Jag får bita Filip och Maxi också. Jag brukar bita dom i öronen. Klart jag gör det när dom nästan sticker in dom i munnen på mig! Dom är så snälla, även om dom lappar till mig ibland. Fast Maxi gillar inte när jag klättrar på honom. Men nu är det sovdags. Natti!

Tisdag 30 augusti

Oj, vad jag kan!!! Jag har lyft på benet idag. Riktigt rejält, och utan att trilla omkull! Jag har försökt tidigare, men inte riktigt lyckats.

Det var ganska jobbigt nu med, så jag lyfter inte alltid. Men jag KAN. Om jag vill! Första lyftet kom alltså när jag är tre månader och tre dagar gammal!

Så nu vet matte säkert – jag är en POJKE! Om hon skulle ha tvivlat, menar jag.

Tisdag 20 september – några av mina bättre hyss

Jag har nästan slutat överfalla Petrus! Jag gör trevande försök ibland, men jag tror att matte har ögon i nacken! Fast det har hon inte alltid!

Hon hade det inte när jag lyckades öppna dörren till duschrummet och hittade väldans kul saker.

Först och främst kattlådan, med massor av sand i! Jag krafsade och sprätte, sanden yrde runt överallt, till och med ut i hallen! Jättespännande! Nästan lika roligt som att plaska i vatten!

Därinne fanns en matta också, som var kul att bita i (även om jag fick väldigt mycket sand i munnen).

Och skrapor och en borste som jag tyckte borde finnas i ett helt annat rum, så det fixade jag förstås till. – Matte fick en smärre chock. "Men tur åtminstone", sa hon, "att kattsanden var oanvänd."

Det dröjde en bra stund innan hon upptäckte vad jag gjort, för jag blev så trött av allt jobb att jag gick in till henne på kontoret och la mig att sova. Hon bannade mig inte ens när hon upptäckte hur kul jag haft, men dörren är sedan dess alltid ordentligt stängd.

Hihhi, så nu kommer inte katterna heller åt lådan, även om dom skulle vilja.

Maxis halsband har jag käkat upp. Åtminstone bitit av och gnagt sönder. Han hade ett tjugigt reflexhalsband. Nu har matte köpt ett nytt, ett grönt. Undrar hur det kommer att smaka...

Trasmattor kan matte inte ha längre, säger hon. Hon har tagit bort dom!!! Småaktigt!!! Dom som var så kul att bita i och dra upp trasor ur som man kunde bita sönder. Men när jag upptäckte hur förfärligt smaskig hennes "regnbågsmatta" var, då fick hon tydligen nog.

Jaja, man kan väl inte få allt här i världen. Men en alldeles egen liten trasmattstump har jag i alla fall fått. Och i den får jag bita så mycket jag vill. Och det vill jag.

Ved är också kul. Plötsligt ligger det ved staplad i hallen, i en hög hylla mot murstocken.

Flisor i munnen är inte bra, säger matte, och sätter ett kompostgaller framför hyllan.

JÄDRANS GALLER!!!! Dom begränsar mitt liv! Många är dom också. Dom kan dyka upp överallt.

Men min sovhage, den gillar jag, och när jag ber om det så släpper matte in mig dit. Så liite bra är gallren allt ändå. I sovrummet, alltså.

Onsdag 5 oktober – om hur jag blev rumsren

När jag var liten kissade jag lite var som helst utom i min sovhage. Helst på mattor, fast dom tog matte bort. Så det fick bli på tidning.

Matte bar ut mig väldigt ofta, och eftersom det var sommar var jag ute väldigt mycket ändå. Jag fick massor av beröm och en liten godis när jag gjorde ifrån mig ute, men när jag kissade inne hände inte ett dugg. Varken på tidning eller på matta eller golv. I varje fall hände det inget trevligt. Inget beröm, inget godis, ingenting alls. Trist.

Men en gång hände nåt konstigt, hon sa "nej" riktigt ordentligt just när jag höll på att kissa på en matta i ett rum jag bara fick vara i ibland.. Jag blev nästan lite rädd och slutade på en gång, och fortsatte inte förrän hon hade lyft ut mig – och då fick jag både beröm och godis! Så jag blev inte rädd på riktigt, egentligen bara kolossalt förvånad för att matte lät så väldigt sträng.

En vacker dag så fanns där inga tidningar mer, så jag provade både köksgolvet och "glasrumsgolvet". Inget hände. Inget godis fick jag och efteråt luktade det bara konstigt där. Jag försökte flera gånger, men det hjälpte inte så till slut gav jag upp. Det var bara utomhus som jag fick beröm "BRAAA" och godis.

Jag var nästan rumsren när jag var tre månader gammal och definitivt ett par veckor senare. Numera säger jag alltid till. Om det behövs väcker jag till och med matte på morgonen, fast hon hävdar att det fortfarande är natt. Hon släpper förstås snällt ut mig, berömmar, och sen somnar vi båda om igen.

Jag har en del synpunkter på matte, ibland tycker jag att hon inte riktigt förstår mig. I varje fall förstår jag mig inte alltid på henne! Men när det gällde att få mig rumsren, då var hon faktiskt ganska klok.

Vet ni vad, varenda gång jag gjorde ifrån mig sa hon "skynda på". Eftersom jag alltså alldeles säkert vet vad "skynda på" betyder, så försöker jag förstås att kissa när hon säger det. Funkar varje gång! :-). Och då säger hon "BRAAA" så där trevligt igen. Det är vad jag kallar samarbete.

Litet PS.

Det där matte själv skriver att jag inte lyfter på bakbenet – det är inte sant! Fast jag gör det inte i "hagen"! Men när jag får springa i full frihet – DÅ lyfter jag! Hagen är lite babyaktig tycker jag, känns inte direkt som nån utmaning.

Måndag 9 oktober – eländig bilfärd men hisklans kul när vi kom fram!

En sak jag inte har berättat om var min första långa bilfärd. Den är minnesvärd på många sätt.

Matte bestämde sig på fem röda sekunder att vi skulle fara iväg till Dalarna. Jag hade ju slutat må illa under dom där kortare bilturerna, så jag skulle säkert klara den här färden också – trodde hon!

Det gjorde jag alltså inte. Först stressade hon runt och plockade ihop saker, både mina och hennes. Ordnade med blommor och kattmat. En hel timme höll hon på. Klart att jag blev orolig och undrade vad som stod på, hade fullt sjå att ranta efter henne. Riktigt orolig blev jag när hon började lassa in saker i bilen, och så småningom så lassade hon in mig också. Till slut även sig själv och DET var åtminstone tur.

Det här var på eftermiddagen. Jag mårde inte alls bra där i min bur. Till slut kräktes jag upp hela lunchen, den som jag hade ätit tre timmar tidigare. Matte tog bort fällen i buren, och jag fick ligga

direkt på en dyna. Hon tog ut mig på en liten promenad innan vi for vidare. Efter någon timme kräcktes jag igen, och det blev en ny promenad och en ren handduk över dynan som hon först försökt göra rent och sedan vänt. Jag mådde pyton hela tiden, sammanlagt över fem timmar! Vi fick göra flera promenadstopp.

Men SEN, sen hade jag det bara jättekul! Jag träffade "mostran" för första gången, och det blev ömsesidig kärlek vid första ögonkastet. Jag fick leka och jag fick mat, på natten fick jag sova på mitt eget sovtäcke i min egen "sovhage" som matte tagit med hemifrån. Jag blev ganska mycket kompis med mostrans katt Gustav. Jag fick springa i skogen och jag fick leka på en sandstrand vid mostrans egna lilla skogssjö. Nåja, mest var jag förstas i vattnet. Tokrusade!!! Men matte hade glömt kameran hemma och mostran har ingen digitalkamera.

Vi for inte hem igen förrän på kvällen. Jag hade inte fått någon kvällsmat, och jag hade rasat runt och var bara uttrött! Jag somnade tvärt där i buren och gjorde inte minsta lilla rörelse förrän i Hedemora! Första rastning utanför Avesta. Sen sov jag igen, vaknade inte ens när matte tankade i Sala. Utanför Strängnäs tog vi en ny liten promenad – och sen var vi plötsligt hemma!!!

Så nu vet matte hur hon ska bete sig om vi ska ut på långresa igen. Allt det här hände i början av september, och jag var bara tre och en halv månad gammal. Hon borde ha väntat åtminstone ett par månader till!

Nästa långresa går nog till Göteborgstrakten, men det kommer att dröja lite. För säkerhets skull. – Tack för det, matte!!!!!! Ju längre det dröjer, desto bättre. Helst ända till våren.

Tisdag 18 oktober – ny kompis! Hon heter Mollie

Jag har fått en ny kompis! En mops-tjej! Hon heter Mollie och är bara tre dagar äldre än jag! Hon hälsade på hos mig i söndags och det var jätteskoj. Hon är nästan ännu kuligare att leka med än mina katter, för med dom får jag bara leka inomhus. Ute bara försvinner dom. (Fast Petrus följde med på skogspromenaden idag, och jag var jätteduktig och jagade honom inte det allra minsta, försökte inte ens att nosa på honom. Jag fick massor av beröm av matte.)

Om några dagar ska jag få hälsa på hemma hos Mollie, det har våra mattar kommit överens om. Dom sa visst något om skogspromenader varenda vecka. Låter hur kul som helst. Och så har jag ju Nikita som jag ska hälsa på också.

Och så har matte börjat att "miljöträna" mig, men jag fattar inte varför. Vad ska jag ut på ett torg och göra för att se på en massa människor!!?? Med koppel på mig dessutom. Jag blir helt stirrig och vet varken ut eller in. Och inte får jag skälla på dom heller...

Nej, tacka vet jag att få springa i skogen som jag vill! Ibland har hon allt lite konstiga idéer, den där matte. Men för det mesta är hon schysst. Fast inte när hon försökte hindra mig från att hälsa alltför vänsällt på sotaren som var här i förrgår. Jag struntade i henne, och efter en stund gjorde sotaren det också. Jag ändrade färg mot grått, men blev snart vit igen utan att behöva bada. Det var bra, för nu börjar det bli kallt ute.

Om en vecka är jag fem månader gammal! Börjar faktiskt känna mig riktigt stor nu. Och jag har tappat dom där riktigt vassa tänderna i munnen! Så nu kliar det när mina nya kommer fram, och jag älskar att gnaga på alla mina tuggpinnar och ringar och ben och bollsockan och min trasmatte och repknutar och hjulen på mattes kontorsstol – men just det får jag inte! Jaja, man kan kanske inte få allt här i världen. Inte ens om man är världens charmigaste valp!

*Finns massor av bilder med Mollie, i "nästan-bloggarna".
Och fler blir det i min nya, riktiga blogg.*

Måndag 24 oktober - Matte är en klanta!

Så här är det: Vi har haft ett så roligt besök. Hon kom långt bort ifrån och vi hade aldrig träffats förut. Men oj så snäll hon var och så mycket hon tyckte om mig!!! Matte tog bilder så att jag skulle kunna visa hur goda vänner vi blev. Och så skulle hon skicka bilder också, till den där snälla tanten.

Det var då hon klantade sig. Bilderna försvann ur kameran innan dom hann in i datorn! Så nu får ni inte se dom, och det får inte den där gulliga tanten heller! Och henne kommer jag säkert inte att träffa igen förrän om många månader. Jag får väl försöka skicka henne några "tandpusslar" på det här sättet i stället.

Och när jag hälsade på hemma hos Mollie häromdagen - vad tror ni hände då? Jo, matte hade förstås glömt kameran hemma. Lika bra det förresten, eftersom hon i alla fall bara klantade till sig...

Så nu får ni bara se en av dom där vanliga bilderna, där jag leker med en av mina katter. Med Maxi.

Ser ni att han fortfarande har sitt gröna halsband kvar. Jag försöker allt att kåka upp det också, men det är inte alls lika gott som hans reflexhalsband! Så jag tuggar hellre lite på hans tass eller en svans eller nåt... Förresten så fyller jag fem månader i morgon!

Måndag 28 november - så konstig världen blivit!

Det har hänt ganska mycket konstigt sedan sist! Bara det att matte varit så dålig på att skriva! Allra konstigast var den där dagen när vattnet i sjön var så konstigt. Jag brukar alltid springa fram och tillbaka i strandkanten, men nu liksom bara krasade det innan tasserna nådde ner till vattnet. Jag provade att skälla och skälla på det där konstiga men det brydde det sig inte om.

Sen hände det något konstigt med själva marken också, och det var riktigt spännande men efter bara ett par dagar var allt precis som vanligt igen.

Men nu har det hänt ännu mera, nu SER världen annorlunda ut också, den LUKTAR annorlunda och den KÄNNES annorlunda! Jättekul har den blivit! Och ute på tomten lyser något som matte kallar adventsgran, och den är väl ganska okej. Det finns så gott om granar här i världen har jag förstått, så en mer eller mindre... Men den här LYSER! Jag var med när matte sågade ner den och släpade hem den!

Jag rusar runt i det där vita och mjuka, plöjer med nosen och fattar inte varför alla mina katter nästan backar i dörren när matte tycker att dom borde gå ut en stund! Men det är ju bra, för då kan dom vara inne och leka med mig i stället.

En annan bra sak är att jag tycker det är mycket trevligare att åka bil nu. Matte har köpt en ny bil och ställt min bur på ett nytt sätt. Jag kan titta ut genom fönstren mycket bättre, och det är ganska spännande. Jag har slutat gnälla och protestera. Fast matte gillar inte när jag skäller på bilen bakom oss, men jag gör det ju bara när hon stannar och väntar på nånting vad det nu är och bilen bakom kommer riktigt nära och också står där stilla och väntar! Klart att jag måste skälla då! Dom kommer ju alldeles för nära mitt revir!!! Jag gillar våran nya bil och det gör matte också. Bra när vi är överens. Det är vi nämligen inte alltid.

Hon har ganska konstiga idéer ibland. Som att hon tycker att jag skäller för mycket. Men jag är ju hund!!!! Och bara ett halvt år gammal! Jag fattar vad hon menar men det är ganska svårt att alltid lyda.

I går lekte jag med både Sascha och Nikita, och idag har jag varit hemma hos Mopsen Molly! Katterna i all ära, men det är allt bra kul med hundkompisar också! Fast Mollie är som en tiger när hon ska vakta sin mat! Ojoj!!! Hemma hos mig sist fick hon låna ett av mina tuggben, och då vaktade hon det också! Både det och det som jag fick! Till slut hade matte spritt ut fem stycken på golvet, så att jag åtminstone skulle få ha ETT av dem för mig själv. Tjejer!!!! (Mollie alltså, inte matte!!!)

PS. Sedan jag skrev det här har jag och matte tagit oss en kvällspromenad där ute i det vita. Vägen var plogad, så matte satte igång att skotta bort vallen och sen gav hon sig på gårdsplanen eftersom vi måste kunna åka bort i morgon också. Och vet ni vad - jag skällde inte en enda gång fast jag var innanför mitt kompostgallerstaket och hon höll på och grejade där utanför med nåt stort och svart som hon sköt fram och tillbaks, fram och tillbaks - jag HADE allt bra gärna velat vara med! Fast jag skällde INTE! Jag fick en korvbit när vi kom in, bara för att jag var så duktig!

Tisdag 31 januari 2006 – jag växer må ni tro!

Ni tror kanske att matte har glömt bort mig, eftersom hon inte har släppt in mig här på så länge! Men nähej då, det skulle jag aldrig tillåta. Att hon glömde bort mig, alltså.

För det första ser jag till att alltid hålla mig i närheten av henne. Det har liksom blivit en vana. För det andra insisterar jag ganska ofta på att hon ska leka med mig. Och för det tredje kan jag fortfarande hitta på ett och annat som hon inte är så glad för. Det är rätt spännande!

Jag har blivit stor nu, lite mer än åtta månader! Jag tycker det är hur länge som helst sedan jag var valp!

Jag testar matte ibland, ser om jag kan få henne att fatta att jag borde ha lite mer att säga till om här i huset. Jag protesterar då och då när hon tar tag i mig för att få mig att lyda, men det har aldrig lönat sig. Hon tar tag i mig då, drar mig till sig och tittar mig stint i ögonen och så PRATAR hon. Pratar och pratar och låter mig inte titta bort alls. Okej, jag fattar hur det är och resignerar, och så leker vi en liten stund.

Idag har vi hälsat på Mollie igen och det var JÄTTESKOJ! Vi har inte setts på några veckor, och jag vet inte riktigt vad det är, men jag tycker hon har förändrat sig.

Fast jag börjar ANA något... Det känns lite konstigt i kroppen ibland när jag sniffar på henne. Fast hon morrar alldeles vådligt och nafsar och står i när jag vill ta mig en extra liten sniff.

Matte vill också ha ett ord med i laget, och det ordet gillar jag INTE! Inte lätt att förstå sig på dom där som är annorlunda. Tacka vet jag mina katter, dom är okomplicerade och lätta att umgås med

och förstå sig på, men så är dom ju killar också, precis som jag! Vi gillar varandra skarpt. Vi kan både leka och slappa tillsammans. Men fortfarande undrar jag lite om det där med Mollie...

Jag tror att matte och Mollie och hennes matte är FEMINISTER!! Fast åtminstone matte är nog ingen RIKTIG feminist, för om jag verkligen lägger manken till så kan jag kollra bort henne hur lätt som helst! Det gäller bara att komma på knepen. Jag jobbar på det!

Mollies matte försöker förklara att Mollie har blivit stora damen nu, och att det var medan hon höll på att bli det som vi inte kunde träffas.

Konstigt. Strunt samma, hon är i alla fall min bästa tjejkompis och i dag har vi lekt "tafatt" och "rulla runt" och "jabbande harar" och "plöja snö" jättemycket och sen när vi kom in fick jag till och med låna hennes ben! Alltså inte HENNES ben utan ett sånt där stort som man SKA bita i. Bussigt, hon HAR tydligen vuxit till sig en hel del.

Jag har bjudit hem henne till mig i nästa vecka.

Undrar om mina katter låter henne också bita sig i öronen och svansen och benen? Näej, det tror jag inte. Det är det nog bara JAG som får! Dom är ju i alla fall mina, katterna alltså och inte öronen. För det är jag som ser efter dom, katterna alltså och inte öronen...

Här kan ni till exempel se hur jag kontrollerar att Petrus inte äter upp ALL min mat! Nån sorts ordning får det väl ändå vara....

Rasstandard

Texten är hämtad från Japanska spetshundsklubbens hemsida. Där finns även standardens detaljer, kennelförteckning plus en hel del annat.

Ursprung

Japansk Spets är inte någon inhemsk ras som många andra raser från Japan är. Uppgifterna är osäkra men man tror att rasen skapats genom korsningar av olika spetsraser som under 1920-talet importerades till Japan från så vitt skilda ställen som USA, Ryssland och Kanada.

Vid närmare efterforskning i rasens ursprung hittar man också starka kopplingar till den stora, tyska vita spetsen. Raserna påminner mycket starkt om varandra i temperamentet.

I slutet av 40-talet fick rasen officiell standard i hemlandet Japan. 1973 kom de första exemplaren till Sverige. Bakom detta stod Sture & Mari-Anne Nyström, Alvretens kennel och Cecilia Holmstedt, Ceholms Kennel.

Flera andra följde hennes fotspår kort efter. 1976 hade 15 hundar importerats till Sverige. Idag registreras runt 200 valpar per år i Sverige.

Glad och vänlig

Att den Japanska spetsen vunnit så många hundägares hjärtan är inte svårt att förstå efter att ha mött en representant för rasen. Dess kännetecken är dess vänlighet och att den hela tiden är en glad hund. Dess vita sammetslena päls ger den en framtoning som helt enkelt är oemotståndlig.

Den är lättskött trots sin yviga päls, eller snarare tack vare den. Pälsen har en förmåga att behålla sin renhet trots lek i regn och rusk. Om läsaren vid något tillfälle bjuds på möjligheten att bekanta sig med en "jappe" så ta chansen. Ni kommer inte att ångra det!!!

Japansk Spets, en härlig hundras!

Japansk spets är en rejält byggt och stark hund. Den ska ge ett intryck av harmonisk skönhet, energi, värdighet och elegans. Mankhöjden 30-38 cm och förhållandet mellan mankhöjd och längd bör vara 10-11, dvs. rasen är lätt rektangulär.

Rasen har ett spetshuvud utan tendenser till dvärghundsprägel. Öronen skall vara små, högt ansatta och inte för brett placerade. Pigment på nospegeln och ögonlocksranden och läpparna skall vara svarta. Pälsen är dubbel, med rakt strittande täckhår och mjuk och tät underhull. Ansiktet, öronen, frambenens framsidor och bakbenen nedanför hasen skall ha kort hår. Kroppen i övrigt är försedd med riklig, lång päls i gnistrande vit färg.

Här tar presentations- och introduktionsmaterialet från Kaspers gamla hemsida slut. Text och bilder från hans bloggar, som startade i april 2008, finns som särskilda dokument.

**Detta dokument hör till www.berlof.se
Där finns aktuella hänvisningar till ytterligare material, blogg m.m.**